

at Varerne odelægges, i ubestemt Stand at sende dem tilbage til den, fra hvem de ere modtagne. Ere saaledes Varer modtagne fra en tydsk Fabrikant, der har det samme Mærke som en fransk Fabrikant, der har ladet sit Mærke indregistrere her, synes det ubilligt, at den danske Modtager, der i god Tro har faaet Varerne, skulde efter Paastand fra den franske Fabrikant være forpligtet til at odelægge dem uden at have Udgang til at sende dem tilbage til Tydskland. — Den i nævnte § i Loven af 1880 indeholdte Henvisning til alm. borgerlig Straffelovs § 278 er bortfalden i Forslaget, idet man anset det for ønskeligt i det Hele, at antage den foreliggende, af den norske Regjering foreslaaede Redaktion. Udelabelsen af denne Henvisning har nødvendiggjort, at der i Forslaget optages Bestemmelse om, at paagældende Sager skulde behandles som offentlige Politisager, og at Paatale kun finder Sted efter den Forurettedes Begjæring, se Forslagets § 17, 2det St.

Efter Loven af 1880 § 15 udelukkes den ved Loven hjemlede Beskyttelse mod uberettiget Brug af et Varemærke, et Navn eller et Firma ikke derved, at Mærket, Navnet eller Firmaet gjengives med saadanne Forandringer, som kun kunne opdages ved Anvendelse af mere end almindelig Opmærksomhed. Denne Regel er i Forslagets § 13 udtrykt paa en stærkere Maade derhen, at Beskyttelsen skal gjælde overfor Gjenlidelser, hvori der kun er foretaget saadanne Forandringer, at Mærkerne eller Navnene i deres Helhed, nagtet Forffjellen i Enkeltheder, let kunne forveksles. Den foretagne Forandring er nærmere motiveret i Betænkningen Side 41, jfr. ogsaa de i Ugeskrift for Retsvasen for 1882 Side 79—80 meddelte Oplysninger om den tydske Retspraxis.

I Betænkningen Side 14—16 er der gjort Rede for de internationale Forhandlinger, der have fundet Sted for at udjevne Uoverensstemmelserne mellem de forskellige Landes Love om Varemærker, og navnlig for de herhen hørende Bestemmelser i det Forslag til Konvention om Dannelsen af en Forening (Union) til Beskyttelse for den industrielle Eiendomsret, som blev vedtaget af en i dette Niemed i Novbr. 1880 i Paris afholdt Konference. Side 50 ff have de Kommitterede dernæst begrundet, hvorfor de, nagtet de ved Udarbejdelsen af deres Forslag have taget et væsentligt Hensyn til Konferencens Beslutninger, dog ikke have fundet det rigtigt at optage dem alle i Lovforslaget, idet de dog nærmere have angivet de Ændringer i og Tilføielser til Forslaget, som maatte foretages under Forudsætning af Konferencesforlagets fuldstændige Gjennemførelse. Efter Betænkningens Afgivelse har imidlertid Konferencen efter Indbydelse af den franske Regjering holdt et nyt Møde i Paris i 1883 til Udjev-

ning af de afvigende Meninger, som hos flere Regjeringer havde gjort sig gjældende med Hensyn til Forslaget af 1880. I dette nye Møde, der afholdtes fra den 6te til 12te Marts, deltog Delegerede fra den argentinske Konfederation, Belgien, Brasilien, de forenede nordamerikanske Stater, Frankrig, Guatemala, Italien, Luxemburg, Nederlandene, Portugal, Rumænien, Rusland, Salvador, Serbien, Spanien, Storbritannien, Schweiz, Uruguay samt Sverige og Norge. Den 20de s. M. blev den foreslaaede Konvention undertegnet af de dertil Befuldmægtige for følgende 11 Stater, nemlig: Belgien, Brasilien, Frankrig, Guatemala, Italien, Nederlandene, Portugal, Salvador, Serbien, Spanien og Schweiz; og senere have endnu England, som ifjor fik en ny Lov om denne Materie, Tunis og Equador tiltraadt Unionen. Tydskland og Østerrig-Ungarn synes derimod ikke for det Første at ville slutte sig til den. Under Hensyn til det saaledes Passerede har man med de spanske og norske Regjeringer været fuldt enig i, at det fælles Forslag til en Varemærkelov burde affattes saaledes, at de tre Lande kunne indtræde i Unionen, og dette er sket ved den foreliggende Redaktion af Lovforslagets § 14. Denne § foreskriver først, hvilke særlige Regler de, der udenfor Riget drive saadan Forretning som i § 1 omhandlet, maa underkaste sig, naar de gjøre Brug af den Udgang til at faa et Varemærke registreret her, som Forslaget bemyndiger Regjeringen til under Forudsætning af Gjensidighed at aabne for dem. De i saa Henseende under Nr. 1—3 trufne Bestemmelser svare næsten ganske til de i Loven af 1880 § 19 Nr. 1—3 indeholdte. — Derefter bemyndiger den Regjeringen til eventuelt at tilstaa Udlændinge visse Begunstigelser, som Forslaget ikke hjemler Indlændinge, nemlig saadanne, som Regjeringen maa være besejret til at indrømme, naar Danmark skal kunne tiltræde den ovenomhandlede Union (Nr. 4 og 5). Med Hensyn hertil skal man bemærke, at da flere Lande tilstede Indregistreringen af almindelige Bogstaver, Tal og Ord, vil Bestemmelsen i Nr. 4 kunne have til Folge, at deslige Mærker fra saadanne Stater optages i vort Register uanset Forbudet i Forslagets § 4 Nr. 1, men da Registreringen paa Grund af Bestemmelsen i § 7 ikke vil have nogen synderlig Betydning, kan det, som fremhævet i Betænkningen Side 44, ikke antages, at denne Indrømmelse vil være forbunden med nogen Betænkelighed. Det samme gjælder, forsaavidt et registreret dansk Mærke paa Grund af Bestemmelsen i § 14 Nr. 5 kan komme til at vige for et udenlandsk Mærke, som anmeldes her senere, men er anmeldt i sit Hjemland tidligere, end det danske blev anmeldt her; Formodningen maa nemlig i et saadant Kollisionstilfælde saa godt som altid